

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/379/2015
Identifikačné číslo spisu: 1013200377
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013200377.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľov: v 1/ rade Ing. arch. A. X., v 2/ rade JUDr. X. X., obaja bytom K., proti odporcovi: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, Primaciálne nám. 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 34722/13-14574/353/Po zo dňa 17.01.2013, o odvolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/52/2013-28 zo dňa 25. novembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/52/2013-28 zo dňa 25. novembra 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporcu č. 34722/13-14574/353/Po zo dňa 17.01.2013 ako vecne správne a zákonné podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“).

V odôvodnení krajský súd uviedol, že sa stotožnil s právnym názorom odporcu, že navrhovateľom nie je možné priznať nárok na bytovú náhradu v zmysle ustanovení zákona č. 260/2011 Z.z. o ukončení a spôsobe usporiadania niektorých nájomných vzťahov k bytom a o doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 260/2011 Z.z.“), nakoľko nespĺnili podmienku materiálnej bytovej núdze uvedenú v § 5 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z. z.

Súd mal za preukázané, že navrhovatelia majú vo vlastníctve byt č. 3 v bytovom dome súp. č. XXXX na parc. č. 8262/4 na T. v katastrálnom území Y, ktorý má rozlohu 80,55 m², a teda spĺňa a dokonca prevyšuje technické parametre bytovej náhrady podľa § 5 ods. 6 písm. b/ v spojení s § 11 ods. 1 písm. c/ zákona č. 260/2011 Z.z. Je pravdou, že navrhovatelia sa touto skutočnosťou vo svojom odvolaní ani nezaoberali, v odvolaní uviedli jedinou výhradu, ktorú mali proti rozhodnutiu správneho orgánu a to, že

správny orgán nerozhodol o ich žiadosti v lehote 90 dní od jej doručenia.

Ďalej mal súd z administratívneho spisu za preukázané, že žiadosť o bytovú náhradu bola navrhovateľmi doručená správne orgánu dňa 28.09.2012 a spĺňala všetky zákonom požadované náležitosti. Správny orgán mal teda v zmysle § 9 ods. 4 zákona č. 260/2011 Z.z povinnosť rozhodnúť o žiadosti navrhovateľov do 27.12.2012. O žiadosti navrhovateľov bolo rozhodnuté dňa 17.01.2013 rozhodnutím č. 34722/13-14574/353/Po.

Súd nesúhlasil s názorom odporcu, že odporca mohol rozhodnúť o žiadosti o bytovú náhradu do 90 dní nie od podania samotnej žiadosti o bytovú náhradu, ale do 90 dní, od kedy mal k dispozícii všetky údaje o žiadateľovi a spoločne posudzovaných osobách, z ktorých bolo možné zistiť, či žiadateľ spĺňa, resp. nespĺňa podmienky pre poskytnutie bytovej náhrady, a to najmä údaje týkajúce sa materiálnej bytovej núdze. Dôvodil tým, že § 9 ods. 4 zákona č. 260/2011 Z.z jasne hovorí, že ak žiadosť spĺňa náležitosti podľa § 8 ods. 2 a 3, obec o žiadosti rozhodne v lehote 90 dní od jej doručenia. Bol však toho názoru, že vydanie rozhodnutia po zákonom stanovenej lehote nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

V opravnom prostriedku okrem argumentácie, že rozhodnutie nebolo vydané v 90 dňovej lehote, nie je zo strany navrhovateľov žiadna iná námietka, ktorá by odôvodňovala zrušenie napadnutého rozhodnutia a súd ani žiadnu takú vadu, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia s následkom potreby ho zrušiť a vec vrátiť odporcovi na ďalšie konanie, nevzhliadol. Súd sa plne stotožnil s názorom odporcu obsiahnutom v napadnutom rozhodnutí, jeho postup považoval za vecne správny a zákonný a preto napadnuté rozhodnutie odporcu ako vecne správne a zákonné potvrdil.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podali navrhovatelia v zákonnej lehote odvolanie. Namietali, že krajský súd v odôvodnení rozhodnutia uvádza, že odporca sa k podanému opravnému prostriedku vyjadril, a to vyjadrením doručeným súdu dňa 13.11.2013. Uvedené vyjadrenie odporcu však navrhovateľom nebolo krajským súdom doručené a nemali preto možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré odporca vo svojom vyjadrení uviedol.

Uvedenú skutočnosť považovali za porušenie ich práva ako účastníkov súdneho konania na doručenie všetkých procesných vyjadrení ostatných účastníkov konania. Zároveň im týmto bola odňatá možnosť uplatnenia ich procesného práva vyjadriť sa k úkonu druhého účastníka konania. Aj ustálená súdna prax považuje právo účastníka súdneho konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov za súčasť práva na spravodlivý proces, pričom poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 204/2012 zo dňa 28. júna 2012, a na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Mantovanelli proti Francúzsku z 18.03.1997.

Vyjadrili názor, že v priebehu súdneho konania v uvedenej právnej veci došlo k závažným procesným vadám, ktoré zakladajú dôvod, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

Odporca sa k podanému odvolaniu navrhovateľov nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľov nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25.01.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 260/2011 Z.z., na účely tohto zákona sa za nájom, ktorý vznikol podľa § 871 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka považuje aj nájom bytu, ktorý vznikol na základe práva prechodu nájmu bytu alebo výmeny bytu.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z.z., žiadateľ podá po doručení výpovede nájmu bytu od prenajímateľa podľa § 3 do 30.09.2012 žiadosť obci, v ktorej v katastrálnom území sa nachádza byt, ktorý sa má vypratať; inak jeho nárok na poskytnutie bytovej náhrady zanikne.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z.z., ak sa nájom skončí podľa tohto zákona, nárok na bytovú náhradu má len nájomca bytu podľa § 2 ods. 1, ktorý požiadal o bytovú náhradu, podľa § 7 alebo 7a a ktorý je v materiálnej bytovej núdzi.

Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 260/2011 Z.z., ak žiadosť spĺňa náležitosti podľa § 8 ods. 2 a 3, obec o žiadosti rozhodne v lehote 90 dní od jej doručenia.

Podľa § 9 ods. 5 zákona č. 260/2011 Z.z., ak žiadateľ spĺňa podmienky na poskytnutie bytovej náhrady, obec rozhodne o priznaní nároku na bytovú náhradu, inak rozhodnutím nárok neprizná. Rozhodnutie obce o priznaní nároku na bytovú náhradu musí obsahovať aj poučenie o povinnosti podľa § 6 ods. 3. Kópiu rozhodnutia zašle obec prenajímateľovi.

Predmetom odvolacieho konania v predmetnej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie odporcu č. 34722/13-14574/353/Po zo dňa 17.01.2013. Týmto rozhodnutím navrhovateľom nebol priznaný nárok na bytovú náhradu.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľov uplatnenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z administratívneho spisu má odvolací súd za preukázané, že dňa 28.09.2012 bola odporcovi doručená žiadosť o poskytnutie bytovej náhrady za trojizbový byt s podlahovou plochou 116,9 m² nachádzajúci sa na treťom poschodí bytového domu na K., k.ú. Y., ktorého sú navrhovatelia nájomníkmi. K svojej žiadosti priložili aj potrebné dokumenty, ktoré vyžaduje ust. § 8 ods. 2 zákona č. 260/2011 Z.z. Pri skúmaní materiálnej bytovej núdze odporca vychádzal z údajov uvedených v žiadosti navrhovateľov o bytovú náhradu, z deklarácií majetku žiadateľov a zo žiadateľmi doloženého výpisu z listu vlastníctva č. XXXX. Z výpisu listu vlastníctva č. XXXX vyplynulo, že navrhovateľ v 1. rade je spoluvlastníkom v podiele 1 a v podiele 1 sú bezpodielovými vlastníkmi manželia - obaja navrhovatelia, bytu č. 3 v bytovom dome súp. číslo XXXX na parc. č. 8262/4 na T. v k. ú. Y. Odporca mal za preukázané, že tento byt zapísaný na LV č. XXXX spĺňa podmienky vlastného bytu podľa § 5 ods. 3 zákona č. 260/2011 Z.z. a preto navrhovatelia nespĺňajú podmienku materiálnej bytovej núdze. Odporca preto rozhodol v súlade so zákonom, keď im nárok na bytovú náhradu nepriznal. Skutočnosť, že rozhodnutie nebolo vydané v lehote 90 dní od doručenia žiadosti, nemá vplyv na zákonnosť tohto rozhodnutia.

K námietke navrhovateľov, že im krajským súdom nebolo doručené vyjadrenie odporcu k opravnému prostriedku a nemali sa preto možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré odporca vo svojom vyjadrení uviedol, odvolací súd uvádza, že vyjadrenie odporcu k opravnému prostriedku zo dňa 24.10.2013 bolo navrhovateľom doručované samotným odporcom. Z vyjadrenia odporcu k opravnému prostriedku (č. I. 23) vyplýva, že predmetné vyjadrenie bolo dané na vedomie obom navrhovateľom a preto túto námietku vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

Zároveň odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 186/2013, sp. zn. I. ÚS 498/2011 a sp. zn. IV. ÚS 462/2010283/2011, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 129/2011 a sp. zn. 6 Cdo 277/2013), ktorej vyplýva, že

„Nedoručenie vyjadrenia k opravnému prostriedku súdom nie je porušením zásad spravodlivého súdneho

konania, ak súd rozhodujúci o opravnom prostriedku nezaložil svoje rozhodnutie na vyjadrení k opravnému prostriedku (teda ak vyjadrenie k opravnému prostriedku nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie o opravnom prostriedku).“

Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí nesúhlasil s názorom odporcu, ktorý tvoril obsah vyjadrenia k opravnému prostriedku, že o žiadosti o bytovú náhradu mohol rozhodnúť do 90 dní, od kedy mal k dispozícii všetky údaje o žiadateľovi a spoločne posudzovaných osobách, z ktorých možno zistiť, či žiadateľ spĺňa, resp. nespĺňa podmienky pre poskytnutie bytovej náhrady. Krajský súd dôvodil tým, že § 9 ods. 4 zákona č. 260/2011 Z.z. jednoznačne hovorí, že ak žiadosť spĺňa náležitosti podľa § 8 ods. 2 a 3, obec o žiadosti rozhodne v lehote 90 dní od jej doručenia. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že z vyjadrenia odporcu k opravnému prostriedku v napadnutom rozsudku nevychádzal.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že nedodržanie 90 - dňovej lehoty nemá za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Zákon nespája s nedodržaním tejto lehoty žiadnu sankciu a vydanie rozhodnutia po 90 - dňovej lehote v predmetnej veci nespôsobilo jeho nezákonnosť. Navrhovatelia podmienky priznania nároku na bytovú náhradu nespĺňali, na čo nedodržanie lehoty na vydanie rozhodnutia odporcom nemalo vplyv.

Tvrdenie navrhovateľov, že v priebehu súdneho konania v uvedenej právnej veci došlo k závažným procesným vadám, ktoré zakladajú dôvod, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil súdu na ďalšie konanie, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné. Obrana žalobcov sa javí ako účelová, rovnako ako aj ich žiadosť o bytovú náhradu, ktorá nebola odôvodnená bytovou núdzou.

Odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ krajský súd rozhodnutia odporcu potvrdil ako vecne správne a zákonné, odvolací súd sa s jeho názorom stotožnil a rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 219 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, lebo navrhovatelia v odvolacom konaní neboli úspešní a odporcovi náhrada trov nepatrí zo zákona.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.